

Livia stak de sleutel in het slot en opende de deur. Ze bukte om de post van de mat te rapen en legde het stapeltje op het dressoir in de hal. Ze zou er later wel naar kijken. Eerst haar schoenen uit en een glas koud drinken uit de koelkast pakken. Ze had een avonddienst gedraaid die erg hectisch was geweest. Livia werk-te inmiddels ruim tien jaar bij de alarmcentrale en nog steeds kon ze zich verbazen over de hoeveelheid meldingen die er werd gedaan. Het leek met de week toe te nemen. Ze merkte dat ze aan vakantie toe was. De scheiding tussen haar en Calle was haar niet in de koude kleren gaan zitten. De afgelopen jaren waren dramatisch verlopen en hadden hun sporen nagelaten. Maar nu alles rond was snakte ze naar rust. Rust die ze hard nodig had de dingen weer op een rijtje te krijgen en om alles te verwerken. Het voelde al een tijdje alsof ze op een dun koord balanceerde. Een koord dat zomaar ineens kon knappen. Nog één week, dan had ze eindelijk vakantie. Met een glas cola in haar hand liep ze terug naar de hal en pakte de post van het dressoir. Ze plofte op de bank en keek wat erbij zat. Haar hart sloeg over bij het zien van een envelop met daarop Calles handschrift. Waarom zou hij haar een brief sturen? Alles was via de advocaat gelopen. Van hemzelf had ze al maanden niets meer gehoord. Tijdens de bruiloft van haar beste vriendin Merel, zes maanden geleden, was Calle pas tijdens het diner komen opdagen. Ze had hem de hele dag moeten missen. Toen hij er eindelijk was, viel Sara een andere vriendin van Merel, flauw bij het zien van Calles verschijning. Livia kwam er die avond achter dat het dochtertje van Sara, Noa die ruim één jaar was, zijn kind was. Het was een grote schok geweest voor haar en de mensen om hen heen. Het had ervoor gezorgd dat Livia eindelijk antwoorden had gekregen op veel vragen. Al jaren wist ze dat er iets niet klopte in hun huwelijk, maar ze wist niet wat. Ze had in het begin vooral de schuld bij zichzelf gelegd en was haar best gaan doen hen weer dichter tot elkaar te

brengen, zonder resultaat. De onthulling verklaarde een heleboel, maar niet alles. Livia kon niet begrijpen dat Calle al die tijd niets van zijn dochter had willen weten en haar nog nooit had gezien. Ze had medelijden met Sara, die kennelijk een relatie met hem had gehad zonder dat Livia ervan wist. Het was een vreemde, verwarrende tijd waarin ze bij Calle op antwoorden had aangedrongen. Hij kwam niet verder dan te zeggen dat hij ook niet wist waarom hij het had gedaan. Livia was het zat geweest en had hem de deur uitgeschopt. Calle had er geen gras over laten groeien en had diezelfde week nog een advocaat in de arm genomen om de echtscheiding in gang te zetten. Er werd niet meer met elkaar gesproken, alles werd via de mail afgehandeld. Binnen twee maanden was de scheiding een feit. Livia bleef in het huis wonen en betaalde Calle de helft van de overwaarde. Ze hadden het huis destijds voor een niet al te hoog bedrag gekocht en opgeknapt. Met haar salaris kon ze de hypotheek precies genoeg verhogen om hem het bedrag te betalen waar hij recht op had. Ze zou meer uren moeten gaan werken en op de kleintjes letten, maar dat had ze er graag voor over, want ze hield van dit huis. Maar ondanks dat al het praktische was geregeld, bleef ze met veel onbeantwoorde vragen zitten.

Ze scheurde de envelop open en haalde er een brief uit met Calles handschrift.

“Lieve Livia,

Sorry dat ik je overval met deze brief. (neem maar van me aan dat het woord sorry nog regelmatig terugkeert). Ik weet dat dit de stomste manier is om het te doen, maar ik moet, of beter gezegd: wil je een aantal dingen uitleggen, in hoeverre dat moge-lijk is. Op het moment dat je deze brief ontvangt, ben ik er niet meer. Om maar met de deur in huis te vallen: ik heb een agressief groeiende hersentumor met uitzaaiingen in mijn hele lijf. Ik weet hoe geschokt je nu zult zijn en dat het nog meer vraagtekens bij je oproept. Ik wil graag mijn verhaal doen. Het is aan jou of je het wil lezen of niet.

Diep in mijn hart hoop ik van wel. Ik ben een klootzak geweest, sorry. En ook sorry voor alle leugens die ik de afgelopen jaren heb verteld. Het enige waar ik op dit moment geen spijt van heb is dat ik van je gehouden heb, en nog steeds doe, met heel mijn hart. Toen we elkaar ontmoetten was ik direct verliefd op je. Een mooie, lieve, maar ook pittige stagiaire die ik mocht begeleiden op de alarmcentrale. Je stal mijn hart en ik kon al snel niet meer zonder je. Ik koos ervoor van baan te switchen omdat relaties op de werkvloer nu eenmaal verboden waren. Jij begon net en hield van het vak. Ik ook, maar toch anders. Ik besloot dat het een goed moment was om mijn eigen bedrijf te starten en je steunde me waar je kon. We kochten samen ons eerste huis en trouwden. Dat was de mooiste dag van mijn leven. Jij, in je prachtige jurk die door je vader naar het altaar werd begeleid. De blik in je ogen zal ik nooit vergeten. Wat waren we een mooi, liefdevol stel. De jaren gingen voorbij en je ontpopte je tot een vrouw die het fijn vond structuur en houvast in het leven te hebben. Je wilde huisje, boompje, beestje, maar dat benauwde me. Steeds vaker begon je over je kinderwens, terwijl je die niet had toen we voor elkaar gingen. Dat vond ik moeilijk. Ik wist niet of ik ooit toe zou zijn aan een kind, maar jij wilde niets liever. Daar begon, naar mijn overtuiging, de afstand tussen ons. Ik vluchtte steeds vaker. Vrijen werd iets wat ik zo lang mogelijk uitstelde, omdat ik dan alleen maar visioenen kreeg van baby's. Dat werk-te niet bevorderlijk voor mijn potentie. Maar daarmee vertel ik je niets nieuws. Ik had je graag gegeven wat je wilde, omdat ik denk dat je een geweldige moeder zou zijn. Toch was zoiets groots beslissen te moeilijk voor mij. Ik stond er niet achter. We kabbelden voort en gingen ieder steeds meer onze eigen weg. We kwamen zelfs op het punt om een time-out te nemen. Op die manier konden we allebei nadenken hoe en of we verder wilden met elkaar. Ik kon het niet verdragen dat ik jouw liefste wens niet in vervulling kon laten gaan, maar ik wilde ook dicht bij mezelf blijven. Een kind is niet zomaar iets. Ik verhuisde tijdelijk naar het appartement van Joop en daar gingen de remmen los. Ik dook het nachtleven in, maakte

nieuwe vrienden en deed alsof ik niet getrouwd was. Het leverde me een gevoel van vrijheid op, iets wat ik was kwijtgeraakt in onze relatie. Ondertussen kreeg ik steeds vaker hoofdpijn. In het begin weet ik het aan de drank en weinig slaap, maar toen ik ook dubbel ging zien wist ik dat er meer aan de hand moest zijn. Ik stak mijn kop in het zand en ging met Levi en Koen een weekend naar Texel. Daar ontmoette ik Sara. Ik weet dat het pijnlijk voor je moet zijn dat ik dit opschrijf, maar ik ben aan mezelf en jou verplicht eindelijk eerlijk te zijn. We brachten dat weekend met elkaar door en ik werd verliefd. Het was een verwarrende tijd, omdat mijn gevoelens voor jou er zeker ook nog waren. Na dat weekend heb ik Sara een paar weken niet gezien, en zijn jij en ik weer bij elkaar gaan wonen. Ik was ervan overtuigd dat het weer zou werken tussen ons en dat mijn verliefdheid een vlaag van verstandsverbijstering was geweest. In de week voor onze nieuwe start had ik diverse onderzoeken in het ziekenhuis. Ik had het je moeten vertellen, maar ik dacht dat het wel zou loslopen en wilde je niet extra ongerust maken na een heftige periode, waarin we ons huwelijk op de weegschaal hadden gelegd. Het had er aardig ingehakt bij ons beiden. Dus ik ging alleen en kreeg daar de meest klote uitslag die er maar bestaat. Niets meer aan te doen, was de boodschap. Ik werd krankzinnig vanbinnen.”

Livia legde de brief naast zich neer en veegde de tranen van haar wangen. Calle een hersentumor? Waarom had hij zoiets belangrijks verzwegen? Haar hele lijf trilde van de spanning. Toch wilde ze verder lezen. Ze nam een grote slok cola en pakte de brief weer vast om verder te lezen.

“Je zult je wel...